

TUNA SERİM

Herkes İhanet Eder
Sevdiğine

DESTEK YAYINLARI: 1683
EDEBİYAT: 373

TUNA SERİM / HERKES İHANET EDER SEVDİĞİNE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Ayşe Engez
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Nursefa Üzümler

Destek Yayınları: Aralık 2022
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-806-8

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

TUNA SERİM

Herkes
İhanet Eder
Sevdiğine

İki Kişilik Aşk Olmaz

DESTEK
Yayınları

YAZAR HAKKINDA

Hukuk eğitimi gördü. Gazeteci, televizyoncu, radyocu, yazar. Gazeteciliğe, *Tercüman* gazetesinde başladı. Daha sonra *Tercüman İnci* ekini çıkardı, burada önce muhabir, ardından da yazışleri müdürü olarak görev aldı. 1974 yılında Metin Erksan'ın TRT için çektiği Ahmet Hamdi Tanpınar'ın eserinden uyarlanan *Geçmiş Zaman Elbiseleri* filminin senaryosunu yazdı. 1981 yılında genel yayın yönetmeni olarak *Hayat* dergisini çıkardı, aynı yıl *Ses* dergisinin genel yayın yönetmenliğini ve *Hayat Resimli Roman*'ın editörlüğünü üstlendi. 1986'da Karacan Yayınları'na geçip *Kadın*, *THY Magazin* ve *Pop Bravo*'nun genel yayın yönetmenliğini yaptı. 1992'de televizyona transfer olup Kanal 6'da Türk televizyonlarındaki ilk tartışma programı "Stüdyoda Buluşalım"ı hazırlayıp sundu. Kanal D'nin açıldığı yıl "Canlan Biraz" adlı kadın magazin programını hazırladı. 1995 yılında Nedim Saban'la birlikte Kanal D'de "Tartışma Büyüyor" programını hazırladı ve sundu. 1996'da Kanal D'de "Açık Kapılar" tartışma programını hazırladı ve sundu. 1997-2008 yılları arasında İstanbul FM ve Radyo 34'te dört değişik program sundu. 1997'de Show TV'de "Kadının Sesi" programını hazırlayıp sundu. 1997-99 yılları arasında Kanal 9'da bire bir program "Açık Görüş", toplu tartışma "Medyametre" ve "Stüdyoda Buluşalım" programlarını hazırladı ve sundu. 2001-2002 yılları arasında Medical Channel'da "Yaşamda Kalite" ve "Cerrah Çelebi'nin Anıları" programlarını hazırlayıp sundu.

2001'de *Medya Karıncaları*

2002'de *Beni Terk Etti*

2004'te *Tek Bacaklı Kızıl Balerin*

2005'te *İki Kişilik Aşk Olmaz*

2007'de *Söyleyemediğim Tek Şey*

2010'da *İhanet Geliyorum Der mi?*

2011'de *Bencil Kadınlar Maço Sever*

2012'de *Kalbimin Kızıl Saçlı Bacısı-Piraye*

2013'te *Bir Yalnız Adam-Naciye Sultan-Enver Paşa ve
Dehşet Dolu Bir Yüzyıl*

2014'te *Feride*

2015'te *Cenneti Tanrı Yarattı Cehennemi
İnsanlar-Cem Sultan*

2016'da *Zübeyde Hanım ve Oğlu*

2018'de *Aşktan da Üstün* adlı kitapları yazdı.

2019'da *Nâzım'ı Öldürmek* ve *Cem Sultan* romanlarını

2019'da *Nâzım'ı Öldürmek* tiyatro uyarlamasını

2020'de *Yok Etme Planı* adlı kitabı yazdı.

2021'de *Kahraman Şehit ve Hain* kitabı

2022'de *Masum Cinayetler* romanı piyasaya çıktı.

Kültür Bakanlığı için yazdığı "Gökdelen İnsanları"
senaryosuyla ödül kazandı.

ÜLKÜ

Düğün öncesi ziyaret

Yağmur yağıyor. Yağmuru sevmem rüzgârı da, yine de yaşamımdaki önemli olaylar hep bu iki doğa olayında gerçekleşir.

İnsan yağmurlu ve rüzgârlı bir gecede evlenir mi? Ben evleniyorum, hem de âşık olmadığım biriyle. Evlenmeyi düşünmediğim yıllarda aşksız evliliğe “korkunç” diye baktığım günler geliyor aklıma. O yıllarda mutlu muydum? Belki... Belki de değildim. Aradan on yıl geçmiş, bana çok uzun geliyor. Neler yok ki içinde? Aşkla ihanet, umutla umutsuzluk, yaşamla ölüm, tanımakla tanımamak, değişimle değişmemek, iyilikle kötülük, hepsi iç içe. Sevdiklerim nefretim, sevmediklerim dostum oldu. Gücün arkasındaki korkaklığı, korkaklığın ardındaki gücü gördüm.

Bir kadın düğün gününde araba kullanır mı?

Bir kadın düğün gününde eski sevgilisini ziyarete gider mi?

Bir kadın eski sevgilisinin karısını alıp düğününe getirir mi?

Bir kadın evlenirken bu kadar rahat olabilir mi?

Kendimi tanımıyorum ama böylesi rahat. Eskinin huzursuz yüreği çarpan, hayaller içinde yüzen kızı sıkıntı çekerdi, ben çekmiyorum.

Yollar çamurlu, camlara çamur geliyor, görüşüm bozuluyor. Yine de gitmek zorundayım. Selim Bey ve Hacer Hanım bekliyorlar. Adamın gözlerinde neyi göreceğimi biliyorum, evlenmem onu hüznlendirse de vicdanı rahatlayacak, sanki evliliğe ihtiyacım varmış gibi...

Kocam zengin, yakışıklı, kibar ve yumuşacık bir adam... Her kızın istediği türden bir erkek. Girdiği toplantılarda dikkatleri üzerine çekiyor, peki ben ne istiyorum?

Acı mı?

Umutsuzluk mu?

Güvensizlik mi?

Aşağılanma mı?

Şu anda bile bunlar var aklımda. Güvensizlik oradan oraya sürükledi ama çektiklerimde yaşam vardı, acı çekmek yaşamak değil mi? Şimdi yaşıyor muyum? Rahat dediğim dünya yansa aldırmamak, yatağa yattığımda hayal etmeden uyumak, uyuyamazsam hap almak...

Neden her istediğimi kabul ediyor?

Canım istediğinde kafamı dinlemek için ikinci bir evi hazırda tutmama ses çıkartmıyor, düğüne birilerini alıp getirmeme karışmadı, bırak başkaları yapsın demedi. Sevgisizlikten mi bu hoşgörü? Ve rahatlık neden ölüm gibi geliyor? Onu seviyor muyum, yapmadıkları, söylemedikleri neden rahatsız ediyor?

Bir gelin çamurlar içinde araba sürüyor. Yine yalnız, bu defa yalnızlığı seçti. Gelinin yaşı otuzu geçince kimse karışmıyor.

Yağmur şiddetini artırıyor, düğüne geç kalabilirim, kimin umurunda?

Selim Bey'in evi İstanbul'un Anadolu yakasında büyük bir sitenin içinde. Ağaçlar arasında görünmez, evin içi iyice kararıştır. Lüks insanın ruhunu mu karartıyor?

Kapının önü arabayı park etmeye uygun, ıslanmaktan korkmadan giriyorum içeriye. Hacer Hanım minnetle bakıyor düğün günümde onlara geldiğim için.

Ev karanlık, duvardaki aplikler karanlığı yalnızlığa çeviriyor. Salt karanlık bu kadar kederli olmazdı...

Yavaş adımlarla Selim Bey'in yattığı odaya giriyorum. Loş ışıkta yüzündeki çizgiler daha da derinleşiyor.

Adımlarım sessiz olsa da geldiğimi hissedip, gözlerini açıyor.
“İyi gördüm seni, keşke gelebilseydin.”

Ses yok, gözünü kırpışından yolun sonunda olduğu belli. Öyle çaresiz ki içim sızlıyor. Bir de koku, yaşlılığın kokusu sinmiş odaya, ekşi, sabitlenmiş bir koku. Yaşlıların yanında hep aynı kokuyu duyuyorum. Temizlikle, iyi bakıp bakmamakla ilgisi yok, beden kokuyor.

Kokusunu daha iyi duyabilmek için sarılıp öpüyorum, midem bulanıyor ama bulantı bedel gibi geldiğinden rahatlatıyor. Bir daha, bir daha öpüyorum. Geçmişte öpmemiştik, korkardım, rahatsız olurdu. Bu felçli adamla şimdi daha fazla şeyi paylaşıyorum.

Öpüşüme karşılık veremiyor, doktorlara kalırsa konuşulanları da anlamıyormuş. Ben farklı düşünüyorum, Hacer Hanım da... Selim Bey anlıyor, belki de beyni yalnız ikimize açık.

Kadın gelip yanağını okşuyor.

“Selim Bey bak Ülkü geldi, hem de düğün gününde, beni alıp götüreceksin. Bu kızın başka olduğunu söyledin, yine haklı çıktın.”

Sesi olağandan daha yüksek, kocasına duyurmak için durmadan bağıyor, oysa ben fısıltıyla konuşuyorum.

Adamın gözünden bir damla yaş kırışık yanaklarına doğru iniyor. Parmağımın ucuyla yaşı alıp dudaklarıma koyuyorum. Sonra arkası geliyor yaşların, arada bir omuzları sarsılıyor. Kıpırtısız yatan bir adamın ağlaması garip... Kadının birkaç hazırlığı daha var, dışarı çıkıyor, yine yalnız kalıyoruz.

“Ağlama, evlenen kişinin senin Ülkü'ne ilgisi yok. Eski ben değilim. O, sen hastalanmadan öldü, geçmişte kaldı.”

Elini tutuyorum, bir parmağı hafifçe hareket ediyorum.

Ellerini elime alıp bakıyorum, ne kadar güçsüz. Zamanında insan öldüren eller mi bunlar? Bir gece boğazıma sarılacağı gelirdi aklıma, yine de korkmazdım. Şimdi en küçük ihtiyacını bile karşılayamayan bir adam. Bir defasında kimseye acımadım demişti, aman diyeni bile vururum da kılım kıpırdamaz... Acımasızlık güçten kaynaklanırmış, şimdi acıyor mu insanlara, ya da geçmişini düşünüp vicdan azabı çekiyor mu?

Konuşmayan, kıpırdamayan, bir lokma için birilerine ihtiyaç duyan biri geçmişteki erkekliğini düşünüp hayıflanır mı? Belki de beyin kendimize daha fazla acımamamız için siliyor pek çok şeyi. Selim Bey için de silmiş diyorlar. İnanmıyorum, anlıyor, özellikle de anlattıklarımı.

Odanın perdeleri neden kapalı? Hâlâ onu vuracak insanlardan mı korkuyorlar? Kapıda adam kalmadı, karısı istemiyor, o zaman bu ışıksızlık neden? Bir dönemin en korkulan adamı şimdi çaresiz... İntikam almak isteyenler bu halini görmeliler, yaşamanın daha büyük bir intikam olduğunu düşünürler.

Cama yağmur damlaları vuruyor, her damla kurşuna benziyor, ama adamın haberi yok. Kulağının az duyduğunu söylüyorlar, söylediklerim karşısında neden ağlıyor o zaman?

Uyumaya başladı, hafif bir hırıltı geliyor ağzından, ölünce de böyle mi olacak?

Artık beni fark etmiyor. Yavaşça bırakıyorum.

Hacer Hanım hazır, birlikte çıkıyoruz, direksiyondaki ellerim güvenli, neden böyle hissediyorum? Kendimi iyi hissetmem için adamın çaresizliğini görmem mi gerekiyordu?

Kadın konuşuyor, artık kocasını anlatmıyor, Halil'in karısını övüyor.

“Böyle olduğunu bilmezdim, insan kızmış, bugün gelip Selim Bey'e bakacak. Yol kalabalık olmasa çoktan gelirdi.”

“Düğüne gelmeyecek mi?”

“Halil gelecek, kız benim seni nasıl sevdiğimi bildiğinden Selim Bey’e bakmayı üstlendi. O gelmeseydi fazla kalamazdım.”

Bu kadın yaşamla savaşmayı biliyor. Bir dönem acılar içindeydi, korkudan boğazı tıkanır, sürekli alçak sesle konuşurdu, şimdi rahat, bağıyor, ama bunu yaparken kimseye bir şey anlatmak istemiyor.

Yağmur yapış yapış, sesi bile dünyamı karartıyor. Oysa bugün en mutlu günüm olmalıydı, neden mutlu değilim?

Selim Bey’i görmem mi yol açtı buna? Mutsuz da değilim, hiçbir şeyim... Trafik tıkanınca kadın geç kalmaktan korkuyor. Neden aynı korkuyu taşıyorum? Daha zaman var, otele gidip duş alırım, sonra saçlarım, kostümüm ve aşığın ineriz. Kimseye aldırmiyorum ve mutlu mu yoksa mutsuz mu olduğunu bilemiyorum. Aldırmazlık sıkıntılardan daha etkili, insan kendini yaşamazmış gibi hissediyor.

“Tarık gelecek mi?”

“Bilmem, belki gelir, davetiye gönderip göndermediğimi bile hatırlamıyorum.”

Kadın gülüyor, bir annenin mutlu gülüşü.

Tarık gelmeseydi üzülür müyüm, ya da gelse bir şey değişir mi?

On yıl önce de böyle bir havada gitmiştim o toplantıya. Gitmeseydim, her şey daha mı farklı olurdu?

Böyle bir tesadüf

İstanbul’un yağmurlu, ıslak, karanlık ve çamurlu akşamlarından biri... Sokağa çıkmak için daha kötü zamanlama olamazdı, ama iç karartıcı ortamı bir ben yaşıyorum. Caddeler kalabalık, arabalar birbirinin önünü kesip yol alıyor. Öyle uzun zamandır yoldayım ki evde olduğum anları unutmuş gibiyim. O kokteyle gitmek istedim, gidiyorum. Evde otursam ne kaybederdim?

Ünlü kulübün ışıkları göründü karşıdan, birkaç dakika sonra içeride olacağım. Karşıda bir park yeri görünüyor, başkası olsa girmez, kapı önüne kadar gider, biri ona yardım ederdi.

Kırık kaldırımlarda yürüyorum. Ayakkabım çukurlara giriyor, çamurlanıyor... İçerisi karanlıktır, kimse görmez. Kadınların yüksek topuklu, incecik ayakkabıları ile nasıl pırl pırl gezdiklerini hiç anlayamadım. Bir de o incecik, derin dekolte li kıyafetlerle üşütüp hasta olmadıklarını...

İçeri nasıl gireceğim? Kapıda tanıdık biri olacak mı, salonda kiminle konuşup ne yapacağım? Aslında bu saçma korkulardan kurtulmanın kolayı var. Yanına güvendiğin birini alırsın, olur biter. Kime güveniyorum? Gün geçtikçe güvensizliğim büyüyor. Yaşı, konumu ne olursa olsun birine benimle gelmesini söyleyemiyorum. En çok korktuğum şey reddedilmek. Gelemem sözcüğü bile kalbimi kırmaya yeterli. Sonra da başlayan kapı önü telaşları. Geri dönüp gitsem diyorum kendime, evimin yalnız ve güvenli ortamı geliyor aklıma, neden geldim diye ağza alınmayacak küfürler savuruyorum.

Geride dönmem, yine de yüzümde rahat bir insanın görüntüsü olmalı. Şimdiye kadar imrendiğim tüm insanların yüzünde böyle bir ifade vardı. Neden bende de olmasın? Dimdik, hafif bir tebessümle ve hızlı adımlarla giriyorum. İşte beceremediğim bir şey daha... Yavaş, salına salına yürümek...

Gözlerim tanıdık bir yüz arıyor. Bir süre yalnız kalsam ne olur? Kalamam, mutlaka birini bulmalı, sohbet etmeliyim. Yanımda biri olsa alışabilirim. Şu gazeteci kızı tanıyorum, adını unuttum, olsun, idare etmek zor olmaz.

“Selam” diye girişiyor ve güvenli bir nokta bulduğum için rahatlıyorum. Artık konuşurken çevremi kolaçan edebilir, geleni gideni, içeridekileri rahatça görebilirim.

Son günlerde sinemalarda oynayan bir filmde konuşuyoruz. Gözlerim biraz ilerideki ince, uzun kadını tanımakta gecikmiyor. Sevinç Aytek. Bir şeyler anlatıyor. Gittikçe kalabalıklaşan dinleyiciler hayranlık içinde... Sevinç değişti. Yaşı genç olsa da dev bir şirketin yöneticisi ve bunları beş yıl içinde başardı. Sekreter olarak girdiği şirkette herkesi ezen, kimsenin fikrini beğenmeyen, küstah, her şeyi bilen yönetici konumuna gelmiş. Çalışanlar için Sevinç korkulması gereken biri. Güvenilmez, rahatsız edici, hep başarılı... Başarı kötü özellikleri bile çekici hale getiriyor. Kusursuz kıyafeti, düz, uzun, sade saçları, makyajı, dimdik başı ile yüzyılımızın hem güzel hem de her şeyi bilen tanrıçalarından. Bir zamanlar eski kıyafetlerimi giyerek katıldığı partilerde de ilgi çekerdi, ama o zaman sevilen biriydi, şimdiki gibi korkulan değil.

Anlatılanlar tanıdığım Sevinç'ten öyle uzak ki... Birkaç yıl önce olsa varlığımı hissedeyim, beni sahiplenebilmek için gayret sarf ederdi. Oysa bu Sevinç hayranlarına nutuk atarken beni görmüyor.

Aklımda eski günler, onun serzenişleri...

“Yaşamdan nefret ediyorum. Doğru dürüst insan yok mu? Terk edeceğim işi, bir mağazada tezgâhtarlık yaparım daha iyi. Hiç değilse beş para etmez insanların kölesi olmam.”

Sevinç'in umutsuzluk krizlerinden biri daha... Zaman zaman insanlara uyum sağlayamadığı için krizlere girer, her şeyi yıkmaya karar verir yine de yapamazdı çünkü ben vardım. Arkadaşıma sarılır, sakinleştirir, konuşur, sonra öğütler verirdim.

“Yapma, dünya böyle artık, kendini kabullendirmen gerek. Onların kuralları ile oynayacaksın. Onlar durulunca düşündüklerini söyle, o zaman dinlerler. Zekânı bir kere kabullenirlerse, hep beğenirler, ilk etki önemlidir. Bir gün herkes seni anlayacak, yükseltilere çıkacaksın. Bu süre içinde sakin olmaya çalış, sinirli halini gösterme, kendine güvenini kaybetme.”

Sözlerimden sonra Sevinç bir süre daha bağırip çağırmaya devam eder, ardından normale dönerdi. Üzülüğünü fark ettiğimden giysilerimden en beğendiğini hediye ederek gönlünü alırdım. Amacım, insanların umutsuzluklarını tek başıma çözmekti. Artık hiçbir şeyi çözemeyeceğimi, değiştiremeyeceğimi biliyorum.

Sevinç sözlerimden sonra yatar, uyku çekerdi. Ben uyumaz, onun yaşam karşısında yenileceğini düşünürdüm.

Oysa bugünkü Sevinç bir kere daha yanıldığımı ortaya koyuyor.

Canım Sevinç'in yanına gitmek istiyor. Gazeteci kızıdan özür dileyip ilk adımını atmak üzereyken bir gölgenin eski arkadaşşıma yaklaştığını görüyorum.

Olduğum yere çivileniyorum.

O...

Yıllarca ondan başka hiçbir şey düşünmediğim erkek...

Geceleri yattığımda yanımda olmasını istediğim kişi...

Ne onunla ne de onsuz yapamadığım insan...

Bakışlarındaki loşlukla dünyamı karartan, gözlerindeki ışıkla güneşi doğduran adam...

Geniş omuzları, kısık gözleri ile salondan geçerken birden Sevinç'in ilgi alanına giriyor. Beni hissetmeyen Sevinç onu gördü, herkesi unutup koştu, sarıldı. Kollarını boynuna doladı.

Boğazıma bir yumru takılıyor. Şu anda tek isteğim Sevinç'in yerinde olmak, boynuna sarılıp bir daha ayrılmamak...

Ayrılıp konuşmaya başlıyorlar. Konuştuklarını duymuyorum, yine de ses tonu kulağımda. Kalın, pürüzlü bir ses. O konuşurken her şey, herkes önemini kaybederdi. Bazen etkisi altında çok kaldığım için kişiliğimi bulamadığımı düşünürdüm. Yalnızlığımın tek ilacıydı, mutsuzluğumun tek nedeni... Onunlayken kaybetmenin korkusunu taşır, yokluğunda onsuz ayakta durabilmenin telaşını yaşardım.

Daha iyi görebilmek için anlamsız bir konuşmaya başlıyorum. Gazeteci kızın sırtı onlara dönük, göremez, fark edemez. Sevinç bir şeyler anlatıyor, o dinliyor. Gözlerini Sevinç'in yüzünde dolaştırıyor, arada bir arkadaşımın yüzündeki saçları geriye iterek yüzünü açıyor. Benim saçlarımın da yüzümü kapatmasını istemezdi, kuaförün verdiği şekli bozardı.

Bu anılar tüylerimin dikilmesine neden oluyor. Elini yüzümde hissetmeyeli öyle zaman geçti ki... Tam üç yıl, iki ay, yirmi beş gün. Geçen zamanı rüyada gibi yaşadım. Ne yaptığımı bilmeden, bir şeylere yetişmeye çalışarak... Duyumsamak, duyguların ne olduğunu düşünmemek... Geceleri yutulmuş uyku ilacı ve bir kadeh içki ile bilinmezlik içinde kaybolmak... Yaşadığınızı zannedip, zamanı atlamak...

Onunla beraberliğim karabasandı. Yine de o günden sonra karabasan mutluluğunu bir daha yaşayamadım. Bir savaştı, yorucuydu, belirsizdi... Ne zaman neye sinirleneceği, dünyayı kapkara bulutlarla kapatacağı belli olmazdı. Yüreğim onunla geçirdiğim günlere nasıl dayandı? Başarılarımın kişisel hırslarımdan mı, yoksa kendimi ispatlamaktan mı kaynaklandığını da anlayamadım. Çoğu zaman sakin, hırssız bir kadın olsam onu daha yakın hissedebilirdim diye düşündüm, ama o zaman beni seçmez başkasını bulurdu. Onu yaşayamadan, hiçbir şey olamadan sürüklerdim yaşamı. Şimdiki gibi.

Onunlayken çevremde insanlar vardı. Bu insanları varlığını hissettirmek, saygısını kazanabilmek, kıskandırabilmek, umutlanabilmek için buluyor, soluğum tıkanana kadar koştu-ruyordum. Sonrasında onlara gerek kalmadığı için yavaş yavaş uzaklaştım hepsinden. Artık kendimi beğendirmem gereken biri yoktu, zaten çevremdekiler de onunla birlikte uzaklaşmaya başladılar.

Suçlu ben miydim yoksa yokluğu mu?